

پتہ سے دومی کاگد

پٽرسے دومی کاگد

© 2019 Wycliffe Bible Translators, Inc.

گۆن بائیبلے رجانک کنؤکین ٹیمے کمکا

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

17 پمیشکا، او دُردانگان! نون کہ شما اے سَجھین چیران چه پیسرا زانیت، پھریز کنیت تان ردکار و ناشرین مردم شمارا وتی گُمرایھے نیمگا مبرنت و شما وتی مھر و مھکمین زندا مباہینیت. 18 مئے ہداوند و رکننوک ایسا مسیھے رھمت و زانتا ردوم گران بیت. شان و شوکت اتون تان ابد، ہماییا برسات. انچش بات، آمین!

پترسے دومی کاگد

ڈرود

1¹ چه ایسا مسیھے ہرمتکار و کاہید، شمون پترسے نیگا،
 پہ ہمایان کہ چه مئے ہدا و رکننوک ایسا مسیھے پاکی و نیکیا، ہما پیمین بیہاین باورے رستگش کہ مارا رستگ.
 2² شما کہ ہدا و مئے ہداوند ایسایا پچاہ کاریت، چه آییے زانگا شمتے سرا رھمت و سھل و آسودگی گیش و گیشتر بات.

باورمندی زند

3³ آییَا گون وتی ہدابی واک و کُدرتا، مارا هر زلورین چیر پہ آنچین زندیا داتگ کہ ہدایا پسند انت. اے چیز مارا چه ہمایئے پچاہ آرگا رستگ کہ گون وتی نیکی و شان و شوکتا مارا گوانکی جتگ. 4⁴ ہمے پیما، مارا چه اے چیزان وتی بینھا و سکین مزین کنول و وادھی داتگ تان گون ہدابی زاتا شریکدار بیت و چه ہما تباہیا برکت کہ دنیاہا ہستانت و سلین واہگانی بر و سمر انت. 5⁵ پمیشکا وتی وسا جھد بکنیت کہ گون شرکردیا وتی باورا مھر و مھکم بکنیت و ہمے پیما: گون زانتا وتی شرکردیا، 6⁶ گون شہم و زھاریا وتی زانتا، گون سبر و اوپارا وتی شہم و زھاریا، گون ہدادوستیا وتی سبر و اوپارا، 7⁷ گون آدگہ باورمندان دؤست دارگا وتی ہدادوستیا مھر بکنیت و گون سَجھین مردمانی دؤست دارگا پہ باورمندان وتی مہرا مھکم بکنیت. 8⁸ پرچا کہ اگن شمتے نیاما ہمے چیز ببت و بردنت، گرا چه مئے ہداوند ایسا مسیھے زانگ و پچاہ آرگا بے آسر و بیسمر بیت. 9⁹ بلہ اگن کسپا اے شری مینت، آما کمدید و کور انت و شمشتگی کہ چه وتی پیسریگین گناہان پاک بوتگ.

10¹⁰ پمیشکا، او منی براتان! 11¹¹ وتی سَجھین جھدا بکنیت تان اے گوانک جنگ و گچین بیگے تھا مھر بوشتیت، چیا کہ اگن چش بکنیت، ہچبر کگل نئوریت. 12¹² گرا پہ شما مئے ہداوند و رکننوکین ایسا مسیھے ابدمانین بادشاہیے دروازگ، پہ دلچچین وش آتکیے پیچ بیت.

12¹² پمیشکا من ہرودد شمارا اے ہبرانی تھتال و ہتیلا پرتان، پل ترے شما اے ہبران وٹ زانیت و اے راستیے سرا مھر اؤشتاتگیت کہ شمارا رستگ. 13¹³ تانکہ من وتی جسم و جانے اے تمبوا^b آن، منی ہتیلا شرتھر ہیش انت کہ اے چیزان شمتے یاتا بیاران و تھتال بدیان، 14¹⁴ چیا کہ زانان کمین وھدیا رند اے تمبوا رُکست کنان. ہداوندین ایسا مسیھا منا چه اے ہبرا سہیگ کرتگ. 15¹⁵ وتی وسا جھد کنان کہ منی مرکا رند ہم، هر وھدا اے چیزانی ہتیلا بکپیت.

چمدیستین شاہدی

16¹⁶ وھدے ما ہداوندین ایسا مسیھے زور و کُدرت و آییے پر ترگے بارثوا ہبر کرت، پہ چالاکی جوڑ کرتگین کسہانی رندگیریا نہاتین، ما گون وتی جندے چمان آییے شان و شوکت دیستگات، 17¹⁷ آ وھدا کہ ہداین پتا ایسا شان و شرپ دات. پرشوکتین توارے پہ ایسایا آتک و گوشتی: «اے منی دؤستین پیچ انت، من چه ایشیا باز وش و رزا آن.» 18¹⁸ اے توار کہ چه آسمانا آتک، ما ہما وھدا وٹ ایشکت کہ گون آییَا پاکین کڑھے سرا اتین.

^a10: «برائے» مانا هر باورمند انت، مردین و جنین.

^b13: تمبو بز ان ہیسہ.

19 انجُش مارا نبیانی پکاین ہبر ہم هستانت، سَکْ شَرِّ اِنْت کہ آییئے نِیمگا دلگوش بکنیت، چراگیئے پیما اُنْت کہ تھاریا ڈریشیت، تان ہما وھدا کہ رُوچ بییت و بامئے استار شمئے دلانی تھا سر بکشیت. 20 مسترین ہبر اِش اِنْت کہ بزانتت پاکین کتابئے ہج پیشگوئی، نبیانی جندئے مانا کرتگین نہانت 21 چیا کہ پیشگوئی چہ انسانئے ارادہ و واہگا دُن اِنْت، پاکین روہ مردمانی دلا نشتگ تان چہ ہُدائے نِیمگا ہبر بکننت.

درؤگین نبی و آیانی سزا

21 بلہ مردمانی نیاما درؤگین نبی ہم هستأت، ہما دایا کہ شمئے نیاما درؤگین استاد ودی بنت کہ چیراندی بیران کنؤکین باوران رثوآج دینت، تننتا وتی ہداوندا ہم نمَنت کہ گون وتی ہونا پہ بہایی زرتنت. آ گون تیزین گار و بیگواہینا دُچار کپنت. 22 بازئے اِشانی بدکاریانی رندگیریا کنت و راستیئے راہ، اے استادانی سٹویا کلاگ گرگ و بیہومت کنگ بیت. 23 اے استاد، وتی تَنہ و جزیہانی ہاترا گون ہیرانی چال و پریبا شمارا پُلت. بازین وھدے بیت کہ آیانی سرا مٹیبارباریئے شور بُرگ بوتگ. اے شور پورہ کنگ بیت و آیانی تباہی وایے نہانت.

24 ہدا تننتا چہ ہما پریشتگان سر نگوست کہ گناہش کرت و تھرونئے 25 تھارتین تھارؤکیا بند و زمیلی کرتنت تان دادرسیئے رُوچ برسیت. 26 چہ کوہنین جھانا ہم سر نگوست و ہداناباورانی دنیائے سرا توپانی آورت و تھنا نوہ کہ راستی و پھریزکاریئے جار جنوک ات، گون ہیٹ کسا رَکینتی. 27 ہدا، سُدوم و گموڑھے شہر ہم سوتک و پُر کرت و چہ زمینئے سرا گار کرتنت، تان پہ ہداناباوران درس و اِبرتے بننت و 28 پھریزکارین لوت کہ چہ ناشرین مردمانی سیلی و بدکاریان سگ دلرنج ات، رَکینتی 29 (پرچا کہ آتیک و پھریزکارین مردا ہمایانی نیاما زند گوازینت و لوتئے پھریزکارین روہ، ہر رُوچ چہ آناشرین کاران سگ پدردے بوت کہ لوت گندگ و اِشکنگا اِتش). 30 گرا ہمے پیما ہداوند زانت کہ وتی پھریزکارین مردمان چون چہ چکااسان بَرکینیت و بدکاران سزا بدنت تان ہما وھدا کہ دادرسیئے رُوچ برسیت. 31 ہدائے کھر و سزا ہاس ہما مردمانی سرا کپیت کہ وتی جسمئے مھارش سیل و ناپاکین واہگانی تھا یلہ کرتگ و ہج واک و کُدرتا نمَنت و مان نیارنت. ہمینچک تَمرد و پُرکیر ات کہ چہ آسمانی زورمندانی سُبک کنگا تریش نیست. 32 بلہ پریشتگ کہ چہ اے زورمندان زوراکر ات، اَنگت ہداوندئے بارگاھا اِشان سُبک و بے اِزت نکنت.

33 اے مرد ناسرید و بیزیانین جانورانی پیما اُنْت. ہما کاران کنت کہ آیانی سرشت 34 گوشت و تھنا پہ گرگ و کُشگا پیندا بوتگ اُنْت. ہما کارانی سرا مسکرا و ریشکند کنت کہ سرپدش بننت و جانورانی پیما گار و بیگواہ بنت. 35 وتی گندھین کارانی سزا و پدمُش رسیت. آیانی شادھی ہمیش اِنْت کہ رُوچئے رُژناییا مست و ہنوش بننت. گون شما ہور وراک و رگے وھدا، آ وتی ایش و نؤشانی تھا گرک اُنْت و اے پہ شما بٹامی و پولنگے بیت. 36 گون ناپاک و زنھکارین چمان، ہچر چہ گناھا سیر بننت و سُست و نیرورین مردمان پہ مند و ریک وتی داما پُریننت. اے مرد تمہ و لالچا بلد و زانتکار اُنْت، نالت بوتگین اُنْت. 37 چہ راستین راھا در شتگ و چہ بھورئے چُک بلیامئے راھئے رندگیریا گمراہ بوتگانٹ کہ وتی سیلین کارئے مڑی دؤست ات. 38 بلہ بیزیانین ہر، انسانی تئوارا ہبرا لگت و بلیامی آییئے گناھئے سرا سرزنش کرت و آنبیای چہ گنؤکی کنگا داشت.

39 اے پیمین مردم ہشتگین چمگ و آنچین باپ و ہرم اُنْت کہ توپان آیان ہر نیمگا بارت. تھارتین تھارؤکی آیانی آسر و آکت اِنْت. 40 اے بتاک جنت و ہبرش پوچ و ہالیگ اُنْت. ہما مردمان گون جسمی بدین واہگان پریت دینت و وتی داما پُریننت کہ نوکی چہ زدکاریانی دستا رَکنگ اُنْت. 41 آیان آراتیئے کتول و وادہ دینت بلہ وت سیلکاریئے گلام و بندیک اُنْت. چیا کہ ہرکس چیزتا وتی واجہ و مستر کنت، وت آییئے گلام و بندیک بیت. 42 ہر وھدے کہ مردم گون مئے ہداوند و رَکینوک ایسا مسیہئے زانگ و پجارگا چہ اے دنیائے سیلکاریان رَکنت، بلہ چہ رَکگا رَند پدا ہما سیلکاریانی توکا بکپنت، رندی ہالیش چہ پیسریگینا ہم گنتر بیت. 43 اگن

اے مردمان چہ پاکی و پھریزکاریئے راھا ہج مزانتین، پہ آیان گھتر ات چہ اشیا کہ زانگا و رند، چہ اے پاکین ہکما ببجنت کہ آیانی سپردہ کنگ بوتگ. 44 اے بتل آیانی بارثوا چون وش گوشت کہ:

«کُچک وتی شانتگینانی کزا پَر تریت.» 45

و

«شُشتگین ہوک پدا پوجگلانی 46 تھا لیت وارت.»

ہداوندئے رُوچ

47 او دُردانگان! اے نون دومی کاگد اِنْت کہ پہ شما نیسیگا آن. ہر دوین کاگدن پہ اے سٹویا نبشتنت تان شمئے دلا شَرین پگر و ہٹیالانی ہب و واہگا پیندا بکنان و شمارا تھتال بدثیان 48 کہ ہما ہیران وتی یاتا بیاریت کہ گوستگین زمانگان، پیشگین پاکین نبیان گوشتگ اُنْت و انجُش ہم مئے ہداوند و رَکینؤکئے ہکما شمئے ہٹیالا بیاران کہ آییئے کابیدان شمارا داتگ.

49 چہ ہر چیزا پیسر بزانتت کہ آہری زمانگان، اے پیمین مسکرا و ریشکند کنوک جاہ جنت کہ وتی سیل و بدین واہگانی رندگیر اُنْت. 50 گوشت: «گرا آییئے آگے وادہ چون بوت؟ چہ ہما وھدا کہ مئے پت و پیرین مرتگ اُنْت، ہر چیز ہما پیما اِنْت کہ چہ جھانئے جوڑ بیگئے وھدا بوتگ.» 51 اے پیما پہ زانت، وتی چمان چہ اے راستیا بند کنت کہ آسمان، ہدائے ہبرئے سرا، چہ ڈیریگین وھدان هستأت و اے زمین، چہ آیا و آپئے راھا جوڑ بوتگ و 52 چہ ہمے آیا آ زمانگے دنیا پُدت و گار و بیگواہ بوت. 53 چہ ہما ہُکم و ہبرا ہم سچھین آسمان و اے زمین، پہ آسا گچین کنگ بوتگ و تان دادرسیئے رُوچ و نابورین مردمانی تباہی و زئوال بیگا دارگ بوتگ اُنْت.

54 بلہ، او دُردانگان! چہ اے ہبرا بیٹھیال ہیبت کہ پہ ہداوندا یک رُوچے، ہزار سائے پیما اِنْت و ہزار سال، یک رُوچئے پیما. 55 لہتین مردم گمان کنت و گوشت کہ ہداوندا وتی پر ترگ و آگئے کتول و وادہ مھتل داشتگ، بلہ چش نہانت. راستین ہبر اِش اِنْت کہ ہداوند گون شما سیر و اُپاز کنت، وھد و مودہ دنت تان گنھکار پشومان بننت، چیا کہ نلؤیت کسے گار و بیگواہ بیبت. 56 بلہ ہداوندئے رُوچ آما کپیت. چش کہ دزے اَنگت کپیت و سچھینان جاہ سِرینیت. آ رُوچا آسمان گون ترسناکین تئوار و بوستگے گار و بیگواہ بیت، استار و ماہ و رُوچ و ہرچے کہ آسمانا هست، آسا کپیت و آپ بیت و زمین و ہرچے کہ زمینا هست سچیت و پُر بیت. 57 نون کہ زانیت ہرچے مئے چاگردا هست گار و زئوال بیگی اِنْت، گرا باید اِنْت شمئے زند پاک و پلگار بیبت و پہ ہدادؤستی بگوزیت. 58 ہدائے رُوچئے اِنترار و ودارا ہم ہیبت و جُھد بکنیت کہ آ رُوچ زوتر برسیت، ہما رُوچ کہ آسمان سچیت و آپ بیت و استار و ماہ و رُوچ و ہرچے کہ آسمانا هست آسا کپنت و آپ بنت. 59 بلہ ما نوکین آسمان و زمینئے اِنترار و ودارا این کہ آیانی تھا اَدل و راستی ہاکم بیت. چیا کہ اے ہدائے لیز و وادہ اِنْت.

گدی ہبر

60 او دُردانگان! نون کہ اے چیزانی ودارا ایت، جُھد کنت آ شمارا پاک و بے ائیب و گون وت پہ سُھل و آرامیا ودی بکنت و بگندیت. 61 اے ہبرا ہم مشموشیت کہ مئے ہداوندئے سبر و اُپارئے مکسد رَکینگ اِنْت، انجُش کہ مئے دُردانگین برات پوئسا گون ہدابکشٹگین ہکمتے پہ شما نشتگ. 62 وتی سچھین کاگدانی تھا ہمے بارثوا نیسیبت. آ کاگدانی لہتین ہیرانی زانگ و در برگ گران اِنْت و ناسرید و نیرورین مردم آنشتھان وتی تبا چھر دینت و پہ ردی مانا کنت، بلہ اے مردم وت زئوال بنت. گون پاکین کتابئے آدگہ نبشتھان ہم ہمے کارا کنت.

¹22:22 سلیمانئے بتلانی کتاب 11:26.

²22:22 پوجگل، بان پوجلیچ، پوسٹگین گل.

³4:24 تھرون، بزانت، دوزہ.

⁴12:24 سرشت، بزانت، فترت، جوہر.